

РЕШЕНИЕ

№ 3595

гр. София, 31.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.05.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Росица Бузова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3230** по описа за **2018** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от Л. Й. Х., подадена чрез процесуален представител адв.А. Ч. срещу РЕШЕНИЕ от 08.01.2018г. на СРС, НО, 12-ти състав, постановено по н.ах.дело № 8829/2017г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът излага доводи, че не е извършил вмененото му административно нарушение, в хода на административно-наказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН-неправилна правна квалификация на деянието. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС, НО, 12-ти състав по н.ах.дело № 8829/2017г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 29-0000289/12.05.2017г. Подробни правни аргументи за основателността на депозираната жалба са развити в представените по делото на 17.05.2018г. писмени бележки от адв.А. Ч..

Ответникът по касационната жалба- Главен директор на ГД „Инспектиране на труда” в ИА ”Главна инспекция по труда” в хода на висящността на процеса, се представлява от юрк. А. И., който изразява становище за неоснователността й.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за

неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 08.01.2018г. по нахд № 8829/2017г. СРС, НО, 12-ти състав е изменил наказателно постановление /НП/ № 22-0000289 от 12.05.2017г., издадено от Главен директор на ГД „Инспектиране на труда”, с което на основание чл.416 ал.5 във вр.чл.414 ал.3 КТ на [фирма] е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 500.00 лева за нарушение по чл.62 ал.1 във вр.чл.1 ал.2 от КТ, като е намалил нейният размер на 1 500.00 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя З. Д. Г., свидетелите Г. И. И. и Г. Й. Х. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е извършването на деянието, но при определяне размера на санкцията не е извършена индивидуализация на наказанието, не са изложени мотиви за нейното завишаване над минимално определения в закона размер, не са събрани от АНО доказателства, сочещи на по-висока обществена опасност.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 12-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 24.03.2017г. в обект за контрол: НДК, на който са извършвани СМР и допълнително по документи на 05.04.2017г., контролните органи са установили, че работодателят [фирма] не е уредил като трудови правоотношения предоставянето на работна сила от С. В. И. и не е сключил с него трудов договор в писмена форма. В тази връзка в присъствието на свидетелите Г. И. И. и Е. И. А. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-0000289/05.04.2017г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 22-0000289/12.05.2017г. от Главен директор на ГД „Инспектиране на труда”.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, НО, 12-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 05.04.2017г. и в НП от 12.05.2017г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното

нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма] да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

По съществото на спора обжалваното НП № 22-0000289/12.05.2017г. е издадено от материално компетентен административно-наказващ орган- Главен директор на ГД «Инспектиране на труда» /Заповед № 3-0171/11.02.2016г./ и в съответствие с материалния закон. [фирма] е извършило административното нарушение по чл. 62 ал.1 във вр.чл.1 ал.2 от КТ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице-работодател, поради което не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ и чл.61 ал.1 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 КТ – място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнително възнаграждение, продължителност на работния ден или седмица. Тези основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственоръчно попълнената на 24.03.2017г. от С. В. И. декларация по чл. 402 ал.1 т.3 от КТ. Работникът е прехвърлил работна сила на 24.03.2017г. в полза на касатора – работодател, като е налице присъщата на трудовото правоотношение зависимост на работник от работодател, за разлика от договора за изработка, при който изпълнителят се задължава да извърши работата на свой риск, при предварително уточнени условия (чл. 260 ЗЗД) и по собствена преценка за времето на извършване на работата. Доколкото е икономически по-силната страна, работодателят, следва да носи отговорността за липсата на трудов договор със С. В. И., който е заварен да изпълнява характерна трудова дейност на 24.03.2017г. в обект, управляван от [фирма]. Следва да се отбележи, че Кодекса на труда предвижда сключването на срочен трудов договор – до завършване на определена работа – чл. 67, вр. чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ, както и чл.111 КТ, допускащ работникът или служителят да сключва трудови договори и с други работодатели за извършване на работа извън установеното за него работно време по основното трудово правоотношение (външно съвместителство), освен ако не е уговорено друго в индивидуалния му трудов договор по основното му трудово правоотношение. Извършваната работа от С. В. И. в полза на [фирма] покрива характеристиките именно на такъв трудов договор. Представеният в административната преписка граждански договор № 4 от 24.03.2017г. за извършване на работа чрез личен труд – „шлайфане и полиране на

мрамор”, с оглед на уговореното в него, има белезите на трудов такъв и прикрива съществуващо трудово правоотношение. С договора е уговорена типична трудова функция на изпълнителя в условията на продължителност /от 24.03.2017г. до 31.03.2017г./, непрекъснатост и повтаряемост при осъществяването ѝ, на едно и също работно място и заплащане на възнаграждение. Този договор несъмнено е сключен с цел заобикаляне на трудовото законодателство и прикриване на действителното правоотношение на страните по него, което е с трудово-правен характер. Между същите страни и по идентичен казус е постановено и съдебно решение № 1341/01.03.2018г. по дело № 12453/2017г. на АССГ, XVIII КС, в мотивната част на което е прието, че действителното правоотношение е с трудово-правен, а не с облигационен характер.

В заключение следва да се подчертае, че съгласно чл.416 ал.1 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В хода на съдебното следствие пред въззивния съд не са събрани и приети доказателства, които да оборват материалната доказателствена сила на акта за установяване на нарушението от 05.04.2017г. Напротив, от показанията на актосъставителя З. Д. Г. и свидетеля Г. И. И. по категоричен начин се установява, че С. В. И. на 24.03.2017г. е претирал трудова сила срещу получаване на възнаграждение за положения труд. На основание чл.415в ал.2 от КТ установеното нарушение по чл.62 ал.1 във вр. чл.1 ал.2 от КТ е недопустимо да бъде квалифицирано, като маловажен случай. Размерът на наложената санкция е определен в законния минимум и на основание чл.27 ал.5 от ЗАНН не подлежи на изменение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 08.01.2018г. на СРС, НО, 12-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 08.01.2018г. постановено по нахд № 8829/2017г. на СРС, НО, 12-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

